

Importanța și urgența soliei 1888

7 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Câțiva cititori ai sitului nostru m-au rugat să punctez, pe scurt, care este esența soliei 1888, și ce așteaptă Dumnezeu de la generația de azi a bisericii Sale. Ei au citit istoria aceluși eveniment, au observat susținerea solidă a sorei White pentru cei doi mesageri, iar acum ar dori să afle care este locul acestei solii în cadrul adevărului prezent al timpului nostru.

Exact la două mii trei sute de seri și dimineți de la darea decretului pentru zidirea din nou a Ierusalimului (Daniel 9:25), pe 22 octombrie 1844, guvernarea divină a început lucrarea despre care a vorbit îngerul: „Sfântul locaș va fi curățit” (Daniel 8:14).

Timp de 44 de ani, pe măsură ce lucrarea de curățire a păcatelor pentru cei morți în Hristos se efectua în rapoartele salvate în memoria cerească, Dumnezeu pregătea un popor asupra căruia această curățire urma să se realizeze în viață. Ei trebuiau să devină „continuarea întrupării lui Hristos,” metoda prin care Dumnezeu Se face cunoscut lumii, o lume care, închinându-se lui Baal, crede că se închină lui Dumnezeu.

Cu puțin timp înainte de 1888, Dumnezeu avertizase asupra unui lucru de maximă importanță, atât pentru poporul Său, cât și pentru guvernarea divină: „Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata va trece la cei vii” (GC 490). Acum, la 44 de ani de la începerea ștergerii păcatelor pentru cei morți în Hristos, Dumnezeu era gata să treacă la ultima fază a curățirii sanctuarului, la ștergerea păcatelor pentru cei în viață.

Lucrarea descrisă în Maleahi 3:1-3, despre care vorbiseră toți profeții, era iminentă. Venise timpul pentru Nunta Mielului, în care natura umană trebuia să se unească cu natura divină. Sfinții Celui Preaînalt urmau să fie făcuți părtași de natură divină, astfel ca Hristos să poată prezenta universului și lumii „o biserică slăvită, fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Hainele de însoțire fuseseră deja pregătite, și așteptau, călcate și aranjate frumos, pe umerașele Locului prea Sfânt al noului legământ. Totul era gata, iar ceea ce mai lipsea era o

ultimă și finală invitație expediată prietenilor lui Dumnezeu de pe pământ. Textul invitației era simplu și concis: „Totul este gata, poftiți la nuntă!”

Invitația a fost expediată prin doi mesageri cu „acreditare divină,” tinerii pastori Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner, redactori la „Signs of the Times.” Surprinzător chiar și pentru sora White, chemarea la nuntă a venit prin solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, despre care ea declara cu entuziasm că este „cu adevărat solia îngerului al treilea,” și că, primită, această solie va fi însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt. Era „începutul” Ploii Târzii și al Marii Strigări, lumină care deschidea înaintea bisericii ușa către Locul Prea Sfânt, acolo unde Hristos intrase ca premergător al nostru (Evr 6:19-20).

Hristos, Fratele nostru mai mare, a fost prima realizare a scopului lui Dumnezeu. În El cele două naturi au fost reunite pentru prima oară de la căderea lui Adam. În acest sens a intrat El „înaintea noastră” în Sfânta Sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc, se unesc (Exod 25:22).

Chivotul legământului este o reprezentare a Nunții, în care Legea (caracterul lui Dumnezeu, natura divină), este instalată, scrisă, în natura umană. Chivotul mărturiei Îl reprezenta pe Hristos, și de asemenea, el este o reprezentare a trupului lui Hristos din ultima generație.

Solia 1888 construiește, zidește „un chivot” pentru Dumnezeu, o arcă de salvare pentru întreaga lume, la fel cum s-a întâmplat în zilele lui Noe. El a fost un „propovăduitor al neprihănirii,” care prin credință a zidit „un chivot” (Evr 11:7; 1 Petru 2:5) ca să scape viața civilizației umane. La fel urmează să facă și ultima generație a poporului lui Dumnezeu.

Solia trimisă prin frații Waggoner și Jones urmărea să corecteze grave neînțelegeri ale bisericii, în special în legătură cu legea. Lumea creștină se prinsese de eroarea că legea a fost pironită pe cruce, și prin urmare și-a încetat existența. Biserica adventistă, spre a corecta această eroare, căzuse în altă extremă, văzând în lege codul etic și moral pentru cetățenii împărăției, dar fără să înțeleagă că ea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu care, fără să fie scrisă în inimă și minte, duce automat la legalism și formalism.

Solia 1888 provoca biserica rămășiței cu întrebarea esențială: „Cum a fost Hristos fără prihană? De ce El a putut să trăiască fără păcat, iar noi nu?”

Descoperirea „mai proeminentă” a lui Hristos oferea răspunsuri tocmai la acest subiect. Sursa neprihănirii lui Hristos era prezența Duhului Sfânt în El, chivotul legământului cel nou. Șekina se mutase în noua ei locuință, adevărata ei locuință, singura ei locuință, pentru care templul de la Ierusalim nu fusese decât o metaforă, o pildă, o învățătură intuitivă.

Dar poporul care a avut sub ochi mărețul eveniment nu a vrut să creadă că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești. Chiar marele apostol Pavel a avut nevoie de o descoperire dumnezeiască spre a înțelege profunzimea afirmațiilor lui Ștefan, în fața Sinedriului. Era ceea ce mai târziu el a definit ca fiind „taina lui Dumnezeu.”

Solii din 1888 au înțeles perfect semnificațiile metaforei despre nuntă, și le-au pus corect în contextul soliei îngerului al treilea, pentru prima oară de la Ziua Cincizecimii.

Waggoner, vorbind despre căsătoria din Romani 7:

„Când venim la Hristos, și ne predăm Lui, El rupe legăturile pe care le-am avut cu trupul păcatului. Intrăm apoi în aceeași relație intimă cu Domnul Isus Hristos pe care mai înainte am avut-o cu trupul păcatului. Suntem uniți cu Hristos – căsătoriți cu El – și devenim una. Ca și în cazul anterior, când păcatul era influența stăpânitoare, acum, în a doua căsătorie, Hristos este influența stăpânitoare.

„Notați cât de perfect continuă această figură de stil a nunții. Noi suntem reprezentați ca fiind femeia. Bărbatul este capul familiei, deci Hristos este capul nostru, și noi ne supunem Lui. Suntem una cu El. Ce gând prețios, că suntem una cu trupul lui Hristos! Aici vedem apărând din nou taina întrupării. Dacă putem crede că Hristos a fost în trup, Dumnezeu întrupat în Hristos, atunci putem crede că Hristos locuiește în noi, lucrează prin noi, prin trupul nostru, la fel ca și când a luat trupul acesta asupra Lui și a avut control asupra lui. Este o taină pe care nu o putem înțelege, dar pe care o putem accepta, și aceasta ne dă libertate” (E.J. Waggoner, General Conference Sermons, 1891 – Study 12).

Jones susține total acest concept, așezându-l în cadrul corect al încheierii lucrării lui Dumnezeu de pe pământ:

„Taina lui Dumnezeu nu este ‘Dumnezeu manifestat în trup fără păcat.’ Taină nu este atunci când Dumnezeu este manifestat în trup fără păcat; acesta este un lucru natural. Nu este Dumnezeu Însuși fără păcat? Are vreun rost să ne mirăm că Dumnezeu Se poate manifesta în sau printr-un corp fără păcat? Este vreo taină că Dumnezeu Și-a manifestat puterea și slava prin Gabriel, sau prin vreun alt heruvim sau serafim? Nu. Acesta este un lucru natural. Minunea este aceea că Dumnezeu poate face acest lucru în și prin trupul păcătos. Aceasta este taina lui Dumnezeu. Dumnezeu descoperit în trup păcătos.

„În Isus Hristos, pe când era în trup păcătos, Dumnezeu a demonstrat în fața universului că El poate lua în stăpânire trupul păcătos, și poate manifesta în el prezența, puterea și slava Sa, în locul manifestării păcatului. Și tot ceea ce cere Fiul de la orice om, în scopul de a realiza acest lucru în el, este ca omul să permită Domnului să locuiască în el, așa cum a făcut Isus Hristos.

„Isus a spus: ‘Îmi voi pune încrederea în El.’ Prin această încredere, Isus a adus pentru oricine credința divină prin care și noi ne putem pune încrederea în El.

Și atunci când ne despărțim de lume așa complet, și ne punem toată încrederea în El, Dumnezeu ne va lua și ne va folosi în așa fel încât păcătoșenia noastră nu va mai influența și afecta pe nimeni, iar Dumnezeu Își va manifesta neprihănirea și slava înaintea oamenilor, în ciuda păcătoșeniei noastre. Acesta este adevărul. Aceasta este taina lui Dumnezeu, ‘Hristos în voi, nădejdea slavei.’ Dumnezeu manifestat în trup” (A.T.Jones, General Conference Sermons, 1895 – Study 15).

Ellen White așează, peste acest adevăr fundamental al sanctuarului, piatra din capul unghiului: „Dumnezeu urmărește să facă din biserică Sa continuarea întrupării lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Aceasta era inima, centrul vital al soliei neprihănirii lui Hristos. Prin această unire dintre divin și uman, legea – caracterul lui Dumnezeu – ajunge să fie scrisă în minte și inimă, iar omul păcătos este conectat din nou la izvorul vieții. Scopul sanctuarului este realizat, iar marea controversă este încheiată.

Dumnezeu a demonstrat că legea scrisă în inimă și minte este singura cale spre libertate și viață, și că ea funcționează, abilitând chiar pe oamenii păcătoși, trăind în cel mai degradat mediu cu putință, să păzească legea lui Dumnezeu în literă și spirit, exact ca Hristos.

Dar acest lucru nu s-a întâmplat încă în biserică rămășiței, iar motivele nu sunt învăluite în mister.

Solia care chema la nuntă pe invitații Împăratului a fost respinsă, iar mesagerii au fost disprețuiți și lepădați. De 120 de ani, invitația stă aruncată prin sertarele arhivelor adventiste, iar prietenii Împăratului își văd de holda și negustoria lor, fără să fie șocați că „secerișul a venit, vara a trecut, și noi tot nu suntem mântuiți.” Ei se miră de ce poporul acesta încă nu are „caracterul lui Hristos desăvârșit reprodus” în el, se miră de ce Martorul Credincios este încă afară, bătând la ușă; dar ei refuză să creadă că motivul pentru această stare gravă este lunga împotrivire, de 120 de ani, față de scopul etern al lui Dumnezeu, acela de a face din biserică Sa „continuarea întrupării lui Hristos.”
